

**"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে এতিয়া শিক্ষক হৈ সকলোকে মন বশীকৰণ মন্ত্ৰ শুনাব লাগে,
এয়া তোমালোক সকলো সন্তানৰ কৰ্তব্য"**

***প্ৰশ্ন :-** বাবাই কোনসকল সন্তানৰ একো বস্তু স্বীকাৰ (গ্ৰহণ) নকৰে?

***উত্তৰ :-** যাৰ অহংকাৰ আছে যে মই ইমান দিওঁ, মই ইমান সহায় কৰিব পাৰোঁ, বাবাই তেওঁৰ একোৱেই গ্ৰহণ নকৰে। বাবাই কয় মোৰ হাতত চাবি আছে। দৰকাৰ হ'লে মই কাৰোবাক গৰীৰ (দুখীয়া) কৰি দিওঁ, কাৰোবাক ধনৱান কৰি দিওঁ। এয়াও ড্ৰামাৰ ৰহস্য। যাৰ আজি নিজৰ ধনৰ অহংকাৰ আছে তেওঁ কালিলৈ গৰীৰ হৈ যায় আৰু গৰীৰ (দুখীয়া) সন্তানে পিতাৰ কাৰ্যত নিজৰ এটি-এটি পইচা সফল কৰি ধনৱান হৈ যায়।

ওঁম্ শান্তি। এইটো আত্মিক সন্তানসকলে জানে যে পিতা আহিছে আমাক নতুন সৃষ্টিৰ আশীৰ্বাদ দিবলৈ। এইটো সন্তানসকলৰ নিশ্চিত নে যে যিমান আমি পিতাক স্মৰণ কৰিম সিমান পবিত্ৰ হ'ম। যিমান আমি ভাল শিক্ষক হ'ম সিমান উচ্চ পদ পাম। পিতায়ে তোমালোকক শিক্ষকৰ ৰূপত পঢ়াবলৈ শিকাইছে। তোমালোকে আকৌ আনকো শিকাব লাগে। তোমালোক পঢ়োৱা শিক্ষক নিশ্চয় হোৱা বাকী তোমালোক কাৰো গুৰু হ'ব নোৱাৰা, মাত্ৰ শিক্ষক হ'ব পাৰা। গুৰু মাত্ৰ এজন সংগুৰুহে হয় তেওঁৰেই শিকায়। সকলোৰে সংগুৰু এজনেই। তেওঁ শিক্ষক কৰি তোলে। তোমালোকে সকলোকে শিকাই ৰাস্তা দেখুৱাই থাকা মনমনাভৱৰ। পিতাই তোমালোকৰ ওপৰত এইয়া কৰ্তব্য ৰাখিছে যে মোক স্মৰণ কৰা আৰু পুণৰ শিক্ষক হোৱা। তোমালোকে কাৰোবাক পিতাৰ পৰিচয় দিয়া যদি তেতিয়া তেওঁলোকৰ কৰ্তব্য হয় পিতাক স্মৰণ কৰাতো। শিক্ষকৰ ৰূপত সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান দিব লাগে। পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিত হে পাপ কাটি যায়। সন্তানসবে জানে আমি পাপ আত্মা হয়, সেইবাবে পিতাই সকলোকে কয় নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ পাপ কাটি যাব। পিতা হে পতিত-পাবন হয়। যুক্তিৰে কয়- মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকৰ আত্মা পতিত হৈছে, যাৰ কাৰণে শৰীৰো পতিত হৈ গৈছে। প্ৰথমে তোমালোক পবিত্ৰ আছিল, এতিয়া তোমালোকে অপবিত্ৰ হৈ গৈছা। এতিয়া পতিতৰ পৰা পাবন হ'বলৈ বহুত সহজ যুক্তি দি বুজাইছে। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাব। উঠোতে, বহোঁতে, গৈ থাকোতে পিতাক স্মৰণ কৰা। তেওঁলোকে গংগাস্নান কৰে গতিকে গংগাক স্মৰণ কৰে। ভাবে যে তেওঁ (গংগা) পতিত-পাবনী হয়। গংগাক স্মৰণ কৰিলে পাবন হৈ যাব। কিন্তু পিতাই কয় যে কোনো পাবন হ'ব নোৱাৰে। পানীৰে কেনেকৈ পাবন হ'ব। পিতাই কয় মই পতিত-পাবন হয়। হে সন্তানসকল, দেহ সহিত দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰি মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকে পাবন হৈ পুণৰ নিজৰ ঘৰ মুক্তিধাম পাবাগৈ। গোটেই কল্প ঘৰক পাহৰি গৈছা। পিতাক গোটেই কল্প কোনেও নাজানে। এবাৰেই পিতাই নিজে আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে এই মুখৰ দ্বাৰা এই মুখ খনৰ কিমান মহিমা আছে। গো-মুখ বুলি কয় নহয় জানো। সেয়া গো জন্তু হয়, এয়া হ'ল মনুষ্যৰ কথা। তোমালোকে জানা যে এয়া ডাঙৰ মাতা হয়। যি মাতাৰ দ্বাৰা শিৱবাবাই তোমালোক সকলোকে তুলি লৈছে। তোমালোকে এতিয়া বাবা বাবা ক'বলৈ ধৰিছা। পিতাইও কৈছে এই স্মৰণৰ যাত্ৰাৰেহে তোমালোকৰ পাপ কাটিব। সন্তানসকলৰ পিতাক মনত পৰে নহয়, তেওঁৰ ৰূপ অন্তৰত বহি যায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে যেনেকৈ আমি আত্মা হয় তেনেকৈ তেওঁ পৰম আত্মা হয়। চেহেৰাত আৰু কোনো পাৰ্থক্য নাথাকে। শৰীৰৰ সম্বন্ধতহে মূখমণ্ডলৰ একোটা অংশ বেলেগ হয়, বাকী আত্মাতো একে ধৰণৰ হয়। যেনেকৈ আমাৰ আত্মা তেনেকৈ পিতাও পৰম আত্মা হয়। তোমালোকে সন্তানসকলে জানা পিতা পৰমধামত থাকে, আমিও

পৰমধামত থাকো। পিতাৰ আত্মা আৰু আমাৰ আত্মাৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য নাই তেওঁ বিন্দু হয় আমিও বিন্দু হয়। এই জ্ঞান আৰু কাৰো নাই তোমালোকক পিতাই কৈছে। পিতাৰ বাবা কি কি যে কৈ দিয়ে। সৰ্বব্যাপি হয়, পাথৰ শিলত আছে, যাৰ যি আহে তাকে কৈ পেলায়। ড্ৰামা প্লেন অনুসৰি ভক্তি মার্গত পিতাৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কালক পাহৰি যায়। তোমালোকেও পাহৰি যোৱা। আত্মাই নিজৰ পিতাক পাহৰি যায়। সন্তানে পিতাক পাহৰিলে বাকী কি জানিব। গতিকে নিৰ্ধনী হৈ যায়। ধনীক স্মৰণেই নকৰে, ধনীৰ ভূমিকা নাজানেই। নিজকো পাহৰি যায়। তোমালোকে ভালদৰে জানা আমিও পাহৰি গৈছিলো, আমি প্ৰথমতে এনেকুৱা দেৱী-দেৱতা আছিলো, এতিয়া জন্তুতকৈও অধম হৈছো। মুখ্য হ'ল আমি নিজকে আত্মা পাহৰি গৈছো। এতিয়া অনুভৱ কোনে কৰাব, কোনো জীৱ আত্মাই নাজানে যে আমি আত্মা কি হয়, কেনেকৈ গোটেই পাৰ্ট বজাও? আমি সকলো ভাই-ভাই হয় - এই জ্ঞান কাৰো ভিতৰত নাই। এই সময়ত গোটেই সৃষ্টি তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছে। জ্ঞান নাই। তোমালোকৰ ভিতৰত এতিয়া জ্ঞান হৈছে, বুদ্ধিত আহিছে যে আমি আত্মাই আমাৰ নিজৰ পিতাৰ গ্লানি কৰি আহিছো। গ্লানি কৰিলে পিতাৰ পৰা দূৰ হৈ যায়। ড্ৰামা প্লেন অনুসৰি জখলাৰ তললৈ গৈ আছে। মুখ্য কথা হ'ল পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতায়ে আৰু একো কষ্ট নিদিয়ৈ মাত্ৰ সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ কষ্ট হয়। পিতাই কেতিয়াবা সন্তানসকলক কিবা কষ্ট দিব পাৰে জানো! আইনে (law) নকয়। পিতাই কয় মই তোমালোকক একো কষ্ট নিদিও। কিবা প্ৰশ্ন সুধিলে কওঁ যে এইবোৰ কথাত কিয় সময় নষ্ট কৰা? কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা। মই আহিছোঁই তোমালোকক লৈ যাবলৈ, তোমালোক সন্তানসকলে স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাই পাৱন হ'ব লাগিব। কেৱল মইয়ে পতিত পাৱন পিতা হয়। পিতাই যুক্তি দিয়ে - য'লৈকে যোৱা পিতাক স্মৰণ কৰা। ৪৪ জন্মৰ ৰহস্যও পিতায়ে বুজাই দিয়ে। এতিয়া নিজকে বিচাৰ কৰিব লাগে - মই পিতাক কিমান সময় স্মৰণ কৰো আৰু অন্য চিন্তন কৰিব নালাগে। এয়াতো অতি সহজ। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। সন্তান অলপ ডাঙৰ হলে স্বয়ংক্ৰিয় ভাৱে মাক পিতাক স্মৰণ কৰিব ধৰে। তোমালোকেও বুজা আমি আত্মা পিতাৰ সন্তান হয়। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে! কিয়নো আমাৰ ওপৰত যিমান পাপ বাঢ়িছে, সেয়া এই স্মৰণৰ দ্বাৰাহে শেষ হ'ব। সেইবাবে গায়নত আছে এক চেকেন্দত জীৱনমুক্তি। জীৱনমুক্তিৰ আধাৰ হ'ল পঢ়া আৰু মুক্তিৰ আধাৰ হ'ল স্মৰণ। যিমানে তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিবা আৰু পঢ়াত মনোযোগ (ধ্যান) দিবা, তেতিয়া উচ্চ নম্বৰৰ আসন পাবা। ধান্দা আদি যদিও কৰি থাকা, পিতাই মানা নকৰে। তোমালোকে যি ধান্দা কৰা সেয়াও দিনে ৰাতি স্মৃতিত থাকে নহয়! গতিকে পিতাই এতিয়া এয়া আত্মিক ধান্দা দিয়ে- নিজকে আত্মা বুজি মোক স্মৰণ কৰা আৰু ৪৪ চক্ৰক স্মৰণ কৰা। মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকে সত্যপ্ৰধান হ'ব। এয়াও বুজা যে, এতিয়া পুৰণা পোছাক হয়, পুনৰ সত্যপ্ৰধান নতুন পোছাক পাম। নিজৰ বুদ্ধিত থাকিব লাগে, যাৰ দ্বাৰা বহুত লাভ হ'ব। যেনেকৈ স্কুলত বহুতো বিষয় থাকে, তথাপি ইংলিছত নম্বৰ বেছি ভাল হয়, কিয়নো ইংলিছ হ'ল মুখ্য ভাষা। তেওঁলোকৰ প্ৰথমে ৰাজ্য আছিল, গতিকে সেয়া বেছি চলে। এতিয়া ভাৰতবাসী ঋণী (কৰ্জদাৰ)। ভালেহে যেয়ে যিমান ধনৱান হওঁক কিন্তু বুদ্ধিত এয়া থাকে নহয় যে আমাৰ ৰাজ্যত যি প্ৰধান হয় তেওঁ ঋণী। গতিকে আমি ভাৰতবাসী ঋণী। প্ৰজাই নিশ্চয় ক'ব নহয়, আমি ঋণী। এয়াও বুজিব লাগে নহয়। যিহেতু তোমালোকে ৰাজ্য স্থাপন কৰি আছা। তোমালোকে জানা যে এই সকলো ঋণৰ পৰা আঁতৰি ঋণ পৰিশোধক্ষম কৰো পুনৰ আধাকল্প আমি কাৰো পৰা ঋণ ল'ব লগা নহয়। ঋণী পতিত দুনিয়াৰ মালিক হয়। এতিয়া আমি ঋণীও হয়, পতিত দুনিয়াৰ মালিকো হয়। আমাৰ ভাৰত এনে হয়-গায় নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি বহুত ধনী আছিলো, অপেশ্বৰ, অপেশ্বৰী আছিলো। এয়া স্মৃতিত থাকে, আমি এনে বিশ্বৰ মালিক আছিলো। এতিয়া একেবাৰে ঋণী আৰু পতিত হৈ গৈছো। এই খেলৰ ফলাফল পিতাই কৈ আছে। ফলাফল কি হৈছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মৃতি আহিছে। সত্যযুগত আমি কিমান ধনী আছিলো, কোনে তোমালোকক ধনী কৰি তুলিছে?

সন্তানসকলে ক'ব বাবা, আপুনি আমাক কিমান ধনী কৰি তুলিছিল। এক পিতাইহে ধনী কৰে। দুনিয়াই এই কথা নাজানে। লাখ বছৰ কৈ দিয়াৰ বাবে সকলো পাহৰি গ'ল, একো নাজানে। তোমালোকে এতিয়া সকলো জানি গৈছা। আমি পদমা-পদম ধনী আছিলো। বহুত পবিত্ৰ আছিলো, বহুত সুখী আছিলো। তাত মিছা, পাপ আদি একো নাছিল। গোটেই বিশ্বৰ ওপৰত তোমালোকৰ জয় আছিল। গায়নো আছে শিৱবাবা আপুনি যি দিয়ে সেয়া আন কোনোৱে দিব নোৱাৰে। কাৰো শক্তি নাই যিয়ে আধাকল্পৰ সুখ দিব পাৰে। পিতাই কয় ভক্তি মার্গতো তোমালোকৰ বহুত সুখ আৰু বহুত ধন আছিলে। কিমান হীৰা, মুকুতা ৰত্ন আছিল যি বোৰ পুনৰ পিছত অহা বোৰৰ হাতলৈ গ'ল। এতিয়াতো সেইবোৰ বস্তু দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। তোমালোকে পাৰ্থক্য দেখিছা নহয়, তোমালোকেই পূজ্য দেৱী দেৱতা আছিল। পুনৰ তোমালোকেই পূজাৰী হৈ গৈছা। নিজেই পূজ্য নিজেই পূজাৰী পিতা কোনো পূজাৰী নহয় কিন্তু পূজাৰী দুনিয়ালৈ তেওঁ আহে নহয়। পিতা হ'ল সদা পূজ্য। তেওঁ কেতিয়াও পূজাৰী নহয়, তেওঁৰ ধান্দা হ'ল তোমালোকক পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য বনোৱা। ৰাৱণৰ কাম হ'ল তোমালোকক পূজাৰী বনোৱা। এয়া দুনীয়াত কোনেও নাজানে। তোমালোকেও পাহৰি যোৱা। সদায়-সদায় পিতাই বুজাই থাকে। পিতাৰ হাতত আছে - কাৰোবাক দৰকাৰ হয় ধনী কৰি তোলে, দৰকাৰ হয় দুখীয়া কৰি তোলে। পিতাই কয় যি ধনী হয় তেওঁলোক নিশ্চয় দুখীয়া হ'ব লাগিব, হ'বই। তেওঁলোকৰ এনে ভূমিকা আছে। তেওঁ কেতিয়াও টিকি থাকিব নোৱাৰে, ধনৱান সকলৰ বহুত অহংকাৰ থাকে নহয় - মই অমুক হওঁ, এয়া এয়া মোৰ হয়। অভিমান আতৰাবলৈ বাবাই কয় -এওঁ যেতিয়া দিবলৈ আহিব বাবাই কয় -এওঁ এতিয়া দিবলৈ আহিব বাবাই ক'ব দৰকাৰ নাই। এয়া নিজৰ লগত ৰাখা। যেতিয়া প্ৰয়োজন হ'ব তেতিয়া পুনৰ লৈ লব কিয়নো চাই যে কামৰ নহয়, নিজৰ অভিমান হয়। গতিকে এইবোৰ সকলো বাবাৰ হাতত আছে নহয়- লোৱা বা নোলোৱা। বাবাই পইচা কি কৰিব, দৰকাৰ নাই। এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে ঘৰ সাজি আছে, আমি বাবাৰ লগত লগ হৈ যাব লাগে। সদায়তো থাকিব নালাগে। পইচাৰ কি দৰকাৰ থাকিব কোনো সৈন্য বা বৰতোপ আদিতো নালাগে। তোমালোকে বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ গৈছা। এতিয়া যুদ্ধৰ মৈদানত আছে তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰাৰ বাহিৰে আৰু একো নকৰা। পিতাই আদেশ দিছে মোক স্মৰণ কৰিলেহে শক্তি পাব। এই তোমালোকৰ ধৰ্মই বহুত সুখ দিব। পিতা হ'ল সৰ্বশক্তিমান। তোমালোকে তেওঁৰ হৈছা, সকলো নিৰ্ভয় কৰে স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ ওপৰত। ইয়াৰ তোমালোকে শুনা পুনৰ তাৰ ওপৰত মনস্থান চলে। যেনেকৈ গাই-গৰুৱে খাদ্য খাই উগাৰে, মুখত পাণ্ডুলী থাকে। তোমালোক সন্তানসকলোকে কয় জ্ঞানৰ কথাবোৰৰ ওপৰত খুব বিচাৰ কৰা। বাবাক আমি কি সুধিম, পিতাইতো কয় মনমনাভৱ, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সতাপ্ৰধান হ'ব, এই লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সমুখত আছে।

তোমালোকে জানা-সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পন্ন হ'ব লাগিব। এয়া স্বয়ংক্ৰিয়ভাৱে অন্তৰত আহিব লাগিব। কাৰো গ্লানি বা পাপ কৰ্ম আদি একো হ'ব নালাগে। তোমালোকে কোনো ওল্টা কৰ্ম কৰিব নালাগে। এক নম্বৰ হ'ল এই দেৱী-দেৱতাসকল। পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ পাব নহয়। তেওঁলোকেৰ বাবে গোৱা হয় অহিংসা পৰম দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। কাৰোবাক মাৰিলে হিংসা হয় নহয় জানো। পিতাই বুজায় গতিকে সন্তানসকলে অন্তমুখী হৈ নিজকে চাব লাগে- আমি কেনে হৈছো? বাবাৰ মই স্মৰণ কৰোনে? কিমান সময় স্মৰণ কৰো? ইমান হৃদয়ংগম কৰিব লাগে যে এই স্মৰণ কেতিয়াও নাপাহৰো। এতিয়া বেহদৰ পিতাই কৈছে তোমালোক আত্মাবোৰ মোৰ সন্তান হয়। তাকো হ'লা তোমালোক অনাদি সন্তান। সেয়া যি প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা আছে তেওঁলোকেৰ হৈছে শাৰীৰক স্মৰণ কৰা। যেনেকৈ সাক্ষাৎকাৰ হয় পুনৰ নোহোৱা হৈ যায় থিক তেনেকৈ সেয়া তেওঁ সমুখত আহি যায়। সেই আনন্দতেই খাওঁতে-বওঁতে স্মৰণ কৰি থাকে। তোমালোকৰ এই স্মৃতিততো বহুত বল থাকে। এক পিতাকে স্মৰণ কৰি থাকিব। আৰু তোমালোকৰ পুনৰ

12-11-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

নিজকে ভৱিষ্যত স্মৃতিত আহিব। বিনাশতো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। আগলৈ সোনকালে-সোনকালে বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। পিছলৈ যাতে একো মনত নপৰে। এতিয়াতো আমি নিজৰ ৰাজধানীলৈ যাম। নতুন সৃষ্টিলৈ নিশ্চয় যাব লাগিব। যোগবলৰ দ্বাৰা সকলো পাপ ভস্ম কৰিব লাগিব, ইয়াতেই বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। মূহূৰ্তে-মূহূৰ্তে পিতাক পাহৰি যায় কিয়নো এয়া বহুত মসৃণ বস্তু হয়। বাবাই লিখে নহয়-জ্ঞানৰ ভুঁ-ভুঁ কৰি থাকা। অৱশেষত জাগি যাব। যাব ক'ত। তোমালোকৰ ওচৰতে আহি যাব। যোগ হৈ থাকিব। তোমালোকৰ জনাজাত হৈ থাকিব। এতিয়াতো তোমালোক অলপ হয় নহয় নে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) জ্ঞানৰ খুব বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিব লাগে। যি শুনা সেয়া উগাৰিব লাগে। অন্তৰ্ভূমখী হৈ চাব লাগে যে পিতাৰ সৈতে এনেকৈ অন্তৰংগ হৈছোনে যাতে কেতিয়াও পাহৰিয়ে নাযাওঁ।
- (2) যি কোনো প্ৰশ্ন আদি সুধি নিজৰ সময় নষ্ট নকৰি স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকি নিজকে পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। অন্তিম সময়ত এজন পিতাৰ স্মৃতিৰ বাহিৰে যাতে অন্য কোনো বিচাৰ নাহে - এইটো অভ্যাস এতিয়াৰ পৰাই কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** জ্ঞান সূৰ্য, জ্ঞান চন্দ্ৰমাৰ সৈতে সংগী হৈ ৰাতিক দিন কৰি তোলাঁতা আত্মিক জ্ঞান তৰা হোৱা

যেনেকৈ সেই তৰাবোৰ ৰাতি প্ৰকট হয় তেনেকৈ তোমালোক জ্ঞান-নক্ষত্ৰবোৰ, জিলিকি থকা নক্ষত্ৰবোৰো ব্ৰহ্মাৰ ৰাতিত প্ৰকট হোৱা। সেইবোৰ তৰাই ৰাতিক দিন কৰি নোতোলে কিন্তু তোমালোকে জ্ঞানসূৰ্য, জ্ঞান চন্দ্ৰমাৰ লগত সংগী হৈ ৰাতিক দিন কৰি তোলা। সেইবোৰ আকাশৰ তৰা তোমালোক হৈছা ধৰণীৰ তৰা, সেইবোৰ প্ৰকৃতিৰ সত্তা হয় তোমালোক হৈছা পৰমাত্ম তৰা, যেনেকৈ প্ৰকৃতিৰ তৰামণ্ডলত অনেক প্ৰকাৰৰ তৰা জিলিকি থকা দেখা যায়, তেনেকৈ তোমালোক পৰমাত্ম তৰামণ্ডলত জিলিকি থকা আত্মিক তৰা হোৱা।

***শ্লোগান:-** সেৱাৰ সুযোগ পোৱা অৰ্থাৎ আশীৰ্বাদেৰে জোলোঙা ভৰপূৰ কৰা।

ওঁম্ শান্তি!!
